

DESIRE®

Tracy Wolffová
Hlavně se
nezamilovat

 HARLEQUIN®
TM

TRACY WOLFFOVÁ

HLAVNĚ SE
NEZAMILOVAT

PŘEKLAD

PAVLÍNA BUZKOVÁ

Milá čtenářko,

hrdinové hned dvou listopadových příběhů pocházejí z atraktivní novinářské branže. Je ovšem pravda, že ne každý novinář je špičkou ve svém oboru, a pak se musí věnovat i méně záživným tématům, jako je třeba soutěž v pečení koláčů (své o tom ví Mara, hrdinka povídky Sedm let tajností), nebo musí sbírat zajímavosti a drby ze společnosti (to je údělem Desi, v povídce Hlavně se nezamilovat). Cesty obou hrdinek v minulosti zkrřížil nezapomenutelný muž a Vy si můžete přečíst, jak se obě s následky takového sblížení popasují...

O tom, že v Las Vegas se může stát cokoli, již existují celé legendy a příběh Týden ve Vegas k nim vlastně patří. Půvabná Penny se tam během jediného týdne zamilovala, vdala, rozvedla a počala dvojčata...

Přeji Vám tedy hodně pěkných čtenářských zážitků a klidných chvil u knihy.

S láskou

Váš Harlequin

Tracy Wolffová

**HLAVNĚ SE
NEZAMILOVAT**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Pursued

První vydání:

Harlequin Books, 2015

Překlad:

Pavína Buzková

Odpovědný redaktor:

Bohdana Hyřhová

© 2015 by Tracy L. Deebes-Elkenaney

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024 (Hlavně se nezamilovat: 2016 by HarperCollins
Polska sp. z o.o.)

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-291-1550-6 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1551-3 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1552-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Byl to ten nejpřitažlivější muž, jakého kdy viděla.

Desi Maddoxová si uvědomovala, že dokonce i ta myšlenka zní přehnaně a trochu melodramaticky, a to i proto, že právě stála v místnosti naplněné krásnými lidmi v ještě krásnějších šatech. Čím déle tam však stála a dívala se na něj, tím přesvědčenější byla o její pravdivosti. Byl tak přitažlivý, že naprosto zastínil vše a všechny kolem sebe, dokonce i třpyt drahokamů a lesk vysoké společnosti, který by za normálních okolností byl nepřehlédnutelný.

Toto však ani zdaleka nebyly normální okolnosti. Jak by taky mohly být, když stačilo, aby se svými smaragdově zelenými očima krátce zadíval přes dav lidí do jejích, a jí se podlomila kolena, jako by je měla z perníku, který někdo neopatrně namočil do mléka? A pak se jí ještě roztrásla. No vážně. Až do této chvíle byla přesvědčená, že něco takového je jen klišé, které lze zažít jen na stránkách romantické literatury. A ona tady najednou stojí v přeplněném plesovém sále a nemůže dělat nic než pokoušet se udržet na třesoucích se nohou a se zpocenými dlaněmi poslouchat bušení svého srdce. A to, prosím, toho muže ještě nikdy neviděla a, což je ještě mnohem a mnohem horší, asi už ani nikdy v životě neuvidí.

Horší...? Vlastně je to spíš dobře, zatřásla sebou v duchu.

Aspoň si díky tomu uvědomila, proč tady vlastně je: mezi těmi nejbohatšími a nejzářivějšími lidmi vysoké společnosti v San Diegu. Její šéf jí docela jistě neplatí za to, aby tady pokukovala po sexy chlapech.

Potrásla hlavou, aby si ji trochu pročistila, a přiměla se odtrhnout oči od jeho hypnotického pohledu. Vždyť musí projít mezi všemi těmito lidmi, a to je sotva v polovině. Všichni byli vystrojeni tak, že to ještě v životě neviděla. Dokonce i on sám, musela si přiznat, když se proti její vůli zrakem opět otřela o toho vysokého, tmavého a přitažlivého muže, měl na sobě oblek, za který dozajista vyklopil nejméně pět tisíc dolarů. A jestli někdy viděla diamanty, pak jí bylo jasné, že se na ně dívá teď – blýskaly se na ni z jeho košilových knoflíčků. S něčím takovým se ani zdaleka nemůže srovnávat.

A ne, že by si to přála! Toto není její prostředí, takže jakmile splní svou povinnost vůči svému šéfovi, pošle ji snad konečně někam, kde bude moci být skutečně co platná. Měla po krk těchto povrchních úkolů. Vždyť uznejte – co záleží na tom, jestli manželka starosty San Diega nosí boty od Manolo Blahnika nebo Louboutina?

Až příliš na tom záleží, povzdechla si v duchu – a příliš mnoha lidem, dodala si pro sebe, když se rozhlédla po sále. Proto se rozhodla, že se na svém příštím okruhu pokusí studovat a identifikovat každou tvář, kolem níž projde. Jak postupovala mezi smetánkou, nevěděla, jestli má být zděšená nebo potěšená skutečností, že tady prakticky každého zná. Byla to koneckonců její práce, takže by ji mělo těšit, že hodiny a hodiny, které strávila nad starými novinovými fotografiemi a články, nepřišly vniveč.

Její role tady totiž ani náhodou nespočívala v popíjení prvotřídního šampaňského a přispívání na charitu. Ne. Její role, její práce tkvěla v něčem jiném.

Musela zůstat ostražitá a dávat pozor na to, co dělají a říkají ostatní, aby o tom po návratu domů mohla napsat. Pokud jí budou hvězdy nakloněné a dokáže udržet otevřené oči a zavřenou pusou, někdo se nakonec dopustí něčeho doopravdy skandálního, takže bude mít možnost konečně napsat o něčem jiném než o vínu, jídle a čemkoli, co je momentálně mezi společenskou smetánkou jižní Kalifornie *in*.

A když štěstí mít nebude... no, stejně musí dávat na všechno pozor tak jako tak. Musí zjistit, kdo s kým chodí, kdo se dopustil nějakého módního faux pas a kdo naopak nečekaně zazářil...

A ano, je to tak, práce reportérky společenských stránek místních novin je skutečně přesně tak nudná, jak to zatím zní. Snažila se nemyslet na to, že po čtyřech letech na fakultě žurnalistiky na Kolumbijské univerzitě skončila zrovna tady. Její otec by byl na ni skutečně pyšný... pokud by nezemřel během mise se svou jednotkou na Středním východě. Už to je půl roku...

Prošel kolem ní číšník s tácem sklenic se šampaňským – hbitě po jedné chňapla a vypila ji jedním dlouhým zívavým douškem. Doufala, že u toho vypadala alespoň trochu elegantně. Teď se musí soustředit na to, co má před sebou, nemůže myslet na otcovu smrt.

Aby se ale mohla své práce zhostit s úspěchem, bude nutné splynout se společností. Ne, že by se jí to v těch šatech z obchodního domu a v lodičkách z výprodeje mohlo podařit, ale zkusí to. A bude to zkoušet do té doby, dokud se jejímu šéfovi nerozsvítí a nepřidělí jí důležitější úkoly. A zajímavější, pomyslela si a potlačila už několikáté zívnutí, když zaslechla už asi pátou konverzaci, která se točila kolem výhod a nevýhod liposukce.

Protože chtěla mít volné ruce, obrátila se, aby odložila sklenici na tác dalšího procházejícího číšníka.

Když to udělala, znovu se očima setkala s tím hypnotickým tmavozeleným pohledem – tentokrát byl však jeho nositel jen malý kousek od ní.

Netušila, jestli má prchat, nebo se radovat.

Nakonec neudělala ani jedno z toho, jen zírala jako paralyzovaná do té nádherné tváře a snažila se vymyslet něco, co by řekla, aby nevypadala jako naprostý idiot. Nedařilo se jí to. Její obvykle tak bystrá mysl byla najednou jako čistý list papíru pokreslený jen a jen jeho obrazy. Vysoké lícní kosti. Mírně rozčuchané tmavé vlasy, které mu padaly do čela. A ty uhrančivě zelené oči. Jeho smyslná ústa se vlnila do přirozeného obloučku, měl široká ramena, úzké boky a byl tak vysoký, že k němu musela vzhlížet, i když měla boty na bezmála deseticentimetrových podpatcích.

Nebyl jen přitažlivý. Vlastně nedokázala honem přijít na jakékoli slovo, které by ho dokázalo vystihnout. Na okamžik ji zaplavil strach, jestli její zájem není příliš očividný, což se jí za třiadacet let života ještě nikdy nestalo.

Ale jak by taky mohlo? Vždyť takového muže za celý svůj život neviděla, pomyslela si, když se jí znovu roztrásla kolena. A teď tady před ní stál, v pravé ruce držel sklenici se šampaňským a očividně ji podával směrem k ní.

„Vypadá to, že máte žízeň,“ poznamenal. Jeho hlas se k němu samozřejmě hodil. Hluboký, sametový a trochu pobavený. Najednou se jí netřásla už jen kolena, ale také ruka, kterou si od něj vzala šampaňské.

Co se to se mnou děje? pomyslela si vztekle.

Měla pocit, jako by celou vládu nad jejím mozkiem převzalo jen libido. Věděla ale, že musí nějak reagovat, protože on vypadal, že jinak neodejde... na druhé straně netušila, jak by měla na jeho poznámku reagovat.

Nakonec zabral její mozek i smysl pro humor. Díky bohu. „To je legrace, tentýž pocit jsem měla z vás,“ odpověděla to nejchytřejší, co ji napadlo. Nic moc, pomyslela si, ale musí to stačit.

„Dooopravdy?“ Zvlnil ústa v úsměvu a jí se okamžitě zvláštním způsobem sevřel žaludek. „No, ani byste se nemýlila.“ Pak zvedl vlastní sklenici ke rtům a zhluboka se napil. Uchváceně se dívala dlouhé vteřiny, než byla schopna odtrhnout zrak. Panebože! Co to s ní je, že i pouhý pohled na to, jak polyká šampaňské, ji dokáže tak vzrušit? Možná by měla rychle odejít, aby si zachránila aspoň nějakou důstojnost.

V dalším okamžiku věděla, že toho stejně nebude schopná. Částečně proto, že si nebyla stále jistá svými koleny, a částečně... částečně proto, že si v této chvíli nepřála být kdekoli jinde. Chtěla být tady a usmívat se na toho šarmantního muže... a hledět i na jeho úsměv.

„Mimochodem, jsem Nic,“ řekl poté, co se sama dlouze napila ze své sklenice.

„A já Desi. Ahoj,“ vztáhla ruku. Vzal ji do své, ale místo toho, aby s ní potřásl, jak očekávala, jen ji držel a lehce ji pohladil palcem po dlani.

Ten dotek byl tak něžný a lehký, tak intimní, že ještě hodnou chvíli nevěděla, co si počít. Co říct. Tichý hlásek uvnitř hlavy jí radil, aby o krok ustoupila a odešla od toho muže, od přitažlivosti, která je drží ve spárech. Ale ona neposlušovala.

„Chtěla by sis zatančit, Desi?“ zeptal se, vzal její sklenici a odložil ji na ták.

Měla by říct ne. Měla tady spoustu věcí na práci – a ani jedna z nich nebyla nijak spojená s tancem s tímhle sexy bohatým chlapíkem, který toho o umění svádění zapomněl pravděpodobně daleko víc, než ona kdy věděla. Když se jí ta myšlenka zformovala v hlavě, přikývla, i když si byla dobře vědoma toho,

že se dnes večer možná bolestně spálí. Pak mu dovolila, aby ji zavedl doprostřed místnosti.

Hudebníci zrovna hráli pomalou skladbu a Nic ji vzal do náruče a začal se s ní pohybovat po zaplněném parketu. Držel ji u sebe blíž, než bylo nutné a při prvním tanci cizích lidí vhodné. Jednu ruku měl na spodní části její páteře a dvěma prsty spočíval na vyklenutí jejího boku. Druhou rukou ji stále držel a hladil po její.

Desi hluboko uvnitř cítila, jak taje. Cítila, jak s každým okamžikem podléhá víc a víc jeho kouzlu. Věděla, že je to hloupé, směšné a šílené, ale poprvé v životě jí bylo všechno jedno. Bylo jí jedno, že by mu neměla dovolit, aby se jí dotýkal. Bylo jí jedno, že toho bude později litovat. Bylo jí jedno i to, jestli bude mít potíže v práci, že trávila na plese čas s Nicem, přičemž by měla odposlouchávat hloupé řeči celebrit. A to nedávalo ani ten nejmenší smysl. Je přece žena, která si vydělává prací, která si chce vybudovat jméno jako novinářka! A je absurdní, že to vše právě ohrožuje kvůli nějakému muži.

Takovou dívkou nikdy nebyla a nechtěla být. A přesto s ním tančila a nijak se neodtahovala.

Zář v Nicových očích, když se na ni díval, byla tak očividná jako tlak jeho pevné pánve na její. Místo toho, aby se tou očividnou výzvou cítila uražená, vzrušila ji. A místo toho, aby od ní prchala, toužila po něčem víc.

Jeden večer ji přece nezabije. Ani jeden polibek. Nebo se tohle stane pro dnešek jejím příběhem: rozhodla se, že se ho bude držet.

A snad právě proto se zhluboka nadechla, sevřela ho pevněji v objetí a přitáhla si ho blíž. Stahovala ho pomalu k sobě, níž a níž, dokud se těly neopírali jeden o druhého a dokud se jeho rty nepřitiskly k jejím.

DRUHÁ KAPITOLA

Je úžasná. To byla jediná myšlenka v hlavě Nica Duranda, když se jeho rty dotkly té nádherné blondýnky v jeho náruči. Říkala, že se jmenuje Desi, vzpomněl si, když se snažil ovládnout svoje pocity.

Neztratit se v ní bylo mnohem těžší, než by mělo být. Mnohem, mnohem těžší. Potkal a okouznil ve svém životě hodně žen, ale ještě nikdy ho nějaká neokouznila tak, jako se to podařilo téhle. Nikdy ještě nezapomněl, kde je, a to by se mu nemělo stávat ani s tak krásnou a zábavnou ženou. Znovu si to musel uvědomit: je se svým bratrem na prvním charitativním galavečeru od doby, co přestěhovali svoji společnost na těžbu a zpracování diamantů do San Diega, ale dokázal myslet jen na to, kde všude by chtěl tuto ženu líbat.

Jako druhá hlavní osoba v jejich firmě Bijoux měl na starosti marketing, reklamu a public relations. Na takovéhle trapné akce chodit musel, aby budoval filantropickou image firmy, kterou založil se svým bratrem Marcem a do které společně dávali vlastní krev a pot už celé dlouhé desetiletí. Skutečnost, že by raději dal všechny ty peníze na charitu přímo, neznamenala vůbec nic. Jediné, co mohlo jejich firmě vybudovat dobré postavení a společenskou prestiž, byly drahé vstupenky na takové akce, jako je právě tato.

Dnes sem přišel s úkoly. Měl se potkávat s lidmi, seznamovat se. Ale stačil jediný pohled na Desi, jeden krátký rozhovor s ní, jeden její dotek... a všechno to letělo ven oknem.

A jemu to bylo úplně jedno.

Bylo to zvláštní. Dokonce pěkně hloupé. Ale rozhodl se, že s tím nebude bojovat, a posunul ruku níž na její zadeček. Jak by s tím také mohl úspěšně bojovat, když ho jediný její polibek rozvášnil víc než cokoli, co dělal s jinými ženami?

S tou myšlenkou v hlavě si ji k sobě přitiskl ještě blíž. Zasténala a otevřela ústa, čehož on okamžitě využil a olízl jí spodní ret. Chytila se prudce přední části jeho smokingové košile, a to bylo jediné pozvání, které potřeboval.

Zanořil se jazykem hluboko do jejích úst a ochutnával ji. Dráždil ji, dotýkal se jí. Poznával její chuť, vůně... její ženská tajemství.

Přes její chladnou vizáž, platinové vlasy a světle modré oči, ostré lícní kosti a dlouhou štíhlou postavu bylo jasné, že Desi je ztělesněná vášeň. Cítil z ní skořici a hřebíček, jež překrývala jemná chuť šampaňského, které spolu pili. Její teplo ho svádělo, vtahovalo ho, až nedokázal myslet na nic jiného než na to, že ji chce.

Vklouzl jí druhou rukou do vlasů a propletl si prsty těmi hedvábnými prameny. Pak jemně zatahal. V odpovědi zaklonila hlavu a poskytla mu tím lepší přístup ke svým ústům. A on jej využil bez jediného zaváhání.

Vtáhl její spodní ret mezi zuby a lehce kousl, pak to drobné zranění laskal jazykem a hrál si s ním.

Desi zasténala a tiskla se k němu blíž, když ji líbal a olizoval. V tom okamžiku do něj někdo vrazil. Ten dotek přerušil kouzlo, které mezi nimi bylo, a on

přišel pozvolna k sobě, uvědomil si, kde je, a s hrůzou zjišťoval, že ho dělilo jen velmi málo od toho, aby ji přímo na parketu začal svlékat. Měl by se stydět, být v rozpacích, že nechal věci zajít tak daleko. Ale jemu to bylo jedno. Ti lidé, kteří kolem nich byli, mu byli lhostejní a lhostejné mu bylo i to, co si asi myslí.

Záleželo mu jen na tom, aby odsud dostal Desi pryč... a dostal se do ní tak rychle, jak to jen půjde.

Váhavě se od ní odtáhl, přiměl se ignorovat zasténání, které ze sebe nespokojeně vydala, i to, jak se ten zvuk odrazil přímo do jeho klína. Nebylo to snadné. A nebylo snadné odtrhnout od ní zrak, od jejích zrůžovělých tváří, napuchlých rtů, malátných očí. Ale věděl, že pokud to neudělá, musel by porušit všechna pravidla slušného chování a vzít si ji rovnou tady uprostřed tanečního parketu před očima všech.

Ta myšlenka byla dozajista zvláštní, protože tu ženu vůbec neznal. A tak jí raději položil ruku na záda a vedl ji davy do tmy na balkoně za taneční síní. Snažil se nevšímat si pohledů, které je tam provázely. Ani to nebylo snadné, protože většinou na ně hleděli muži. Tedy... hleděli na ni. Dál ho pohánělo vědomí, že ho dělí jen vteřiny od chvíle, kdy si strhne košili a začne se bušit pěsti do hrudi.

Desi s ním šla ochotně, což klidnilo jeho zvláště majetnické pocity, které jím otřásaly až do hloubi bytosti. Sotva s ní vyšel ven, vrhla se na něj, objala ho kolem krku, tiskla se na něj celým tělem a její ústa zoufale hledala jeho.

Její naléhavost zažehla oheň i uvnitř něj. V uších mu bušila krev a cítil vzrušení, jež nechtěl potlačovat.

Chtěl jen a jen ji.

Byla to šokující myšlenka – a také byl kvůli ní náhle velmi pokorný. Miloval ženy, miloval na nich vše, odjakživa. Ale tahle spalující vášeň, kterou cítil

k Desi, ta stravující touha mít ji všemi způsoby, jaké existují, pro něj byly něčím novým. Něčím neznámým a nesmírně vzrušujícím.

Neustále ji líbal a opřel ji zády o stěnu. Lehce zasténala, když pod nahou pokožkou ucítila hrubou omítku. Vsunul mezi ni a zeď paži, aby se nepoškrábala o chladný kámen.

„Prosím,“ zasténala a tiskla se pánví k té jeho. Rukama se pevně držela jeho košile a trhala za ni se zoufalou potřebou, která zrcadlila jeho vlastní.

Aby jí pomohl a aby konečně cítil její dotek, rozevřel si jedním pohybem košili a ona mu pod ni konečně vklouzla rukama.

Její dotek byl tak krásný, že na dlouhé vteřiny nedokázal nic než stát a dovolit jí, aby ho zkoumala, zatímco on toužil zkoumat ji. Ale nakonec se už neudržel a stáhl jí horní část šatů dolů, aby ji konečně viděl, mohl líbat a dotýkat se jí.

„Počkej, co to děláš!“ protestovala bez dechu. „Ještě jsem neskončila!“

„Omlouvám se,“ vydechl a hleděl na její odhalenou opálenou pleť. Neměla na sobě podprsenku, ale ani žádnou nepotřebovala. Její ňadra byla malá a vysoce postavená a dokonalá. Na jejich vrcholcích byly světle růžové bradavky, které toužil líbat. „Slibuju, že se mě budeš moci dotýkat, kde budeš chtít. Později. Ale zrovna teď musím –“ Jeho hlas se vytratil, když se jí vrhl na hrdlo a na ňadra a vášnivě ji líbal.

Její pleť byla právě tak hebká, jak si ji vysnil. Když vtáhl jednu bradavku do úst a obkroužil ji jazykem, až ji donutil vykřiknout, měl pocit, že kdyby ji neměl co nejdřív mít, asi by zemřel.

„Chci být v tobě,“ zašeptal proti jejímu ňadru.

„Ano,“ zalapala po dechu a rukama ho uchopila za

ramena. Pak sklouzla rukama k jeho pásku a začala ho rozepínat. „Hned teď.“

To byla ta nejkrásnější slova, jaká kdy slyšel.

Vklouzl jí rukou pod hedvábnou modrou sukni a stoupal rukou výš, až našel její kalhotky a pod nimi její klín. Na okamžik sledoval prsty okraj prádla a vnímal ji. Její měkkost. Žhavou vlhkost. Byla tak žhavá, že měl co dělat, aby se do ní nezanořil okamžitě.

Zatím však jen pod krajku vsunul dva prsty a hladil ji, dokud se jí neroztřásla kolena a nemusela se ho zachytit, aby získala rovnováhu.

Pak vsunul nejprve jeden a pak druhý prst dovnitř a vnímal její pružnost a hladkost.

„Nicu!“ zvolala. Byl to částečně rozkaz, částečně vzdech a prosba. Chtěl jí dát to, co chce, vlastně si nic nepřál víc. Ale nejdřív...

Odtrhl tu jemnou krajku pryč z jejího těla a klekl si před ní na kolena.

„Ach, ano,“ vykřikla, zabořila mu ruce do vlasů a jednou nohou se mu opřela o rameno, takže se zcela otevřela jeho pohledu, rukám i ústům. Pak se k ní přiblížil a ona ucítila jeho dech.

Vykřikla tak, že jeho vlastní touha byla už nesnesitelná. Ale tady nešlo jen o něj. Nechtěl rychlovku u zdi. A ačkoli netušil, co ho na Desi tak láká, věděl, že ji chce vidět znovu. Věděl, že ji chce poznat a dozvědět se všechna její tajemství.

Jak ji dráždil, líbal a lízal, nořila mu ruce do vlasů s prudkostí, která vysílala do celého jeho těla ostré jiskřičky chůtice. Kousl ji do boku, až vykřikla, zapotácela se a opřela se o něj. Její očividné vzrušení přižívovalo to jeho.

„Prosím, prosím, prosím,“ sténala tu nejvíc sexy mantru, jakou kdy slyšel. Zasmál se a znovu si začal prolábávat cestičku k jejímu klínu.